

[Hans Nielsen.]

sen var meget forarget over, at nogle fallerede Gaardmænd, som var kommet ind til Byen og vilde have Arbejde paa et Slagteri, ikke kunde faa det, fordi de ikke var Medlemmer af en Fagforening. Det var et af de væsentligste Bidrag, han havde til Forsvar for denne Lov. Jeg vil sige til det ærede Medlem, at disse Gaardmænd kunde jo melde sig ind i Fagforeningen, saa var de ligeberettiget med andre til at faa Arbejde. Det var altsaa det hele, der forlangtes af dem.

Men hvad er det nu egentlig for en Tankegang, det ærede Medlem gør sig til Talsmand for, naar han taler saaledes? Det er den, at naar der ind til Byen kommer en Gaardmand ude fra Landet, der har købt sin Gaard for dyrt, og som er færdig med det hele, saa skal den ærlige, organiserede Arbejder, der har døjet ondt og godt inde i Byen i Tidens Løb, og som maaske har Kone og Børn, smides paa Gaden, for at denne Gaardmand straks kan gaa ind i denne forholdsvis fede Bestilling!

Det er det, det ærede Medlem tænker sig. Jeg finder, det er en mærkelig Tankegang; jeg synes, at det er allerede store Ting, at Byerne aabner deres Porte for disse Mennesker og giver dem Husly til Trods, at man de fleste Steder har Boligmangel. Vi ved alle sammen, hvad det vil føre til, at man sætter en Mand paa Gaden; for det første er det en Omgang Arbejdsløshedshjælp, saa bliver det en Omgang Hjælpekassehjælp, som det ærede Medlem for øvrigt har sørget for bliver overordentlig knap, og endelig er der saa Fattigvæsenet. Hvis det skal være Skik og Brug, hvad det ærede Medlem giver Udtryk for, at alle de, som nu af en eller anden Grund bliver færdige ude paa Landet, skal ind til Byerne og straks fortrænge Arbejderne inde i Byerne, saa er det efter min Mening en noget haardhændet Behandling af disse Arbejdere.

Det ærede Medlem var saa frygteligt forarget over mit Standpunkt, at naar Folk begynder at drage ind til Byerne og søge Arbejde, saa maa de ligesom andre Arbejdere melde sig ind i en Fagforening, hvorved de bliver ligeberettigede med andre Arbejdere og faar lige saa godt Arbejde som disse. Jeg kender ikke noget Eksempel paa, at man har boykottet nogen af den Grund. Men hvad det ærede Medlem ønsker, er en Fortrinsret for sine; alle Vegne skal de have Fortrinsret, saaledes som de har det her i dette høje Ting, hvor

de sidder to mere, end de har Krav paa efter Valgloven, alle Vegne Fortrinsret, alle Vegne skal andre skubbes til Side. Det er det ærede Medlems Tankegang.

Det er for øvrigt ogsaa mærkeligt, at det netop er Landbrugets Mænd, der fører dette Forslag saa hidsigt frem. Det gør mig ondt, for jeg mener stadig, at Bonden og Arbejderen og Husmanden ikke staa saa langt fra hinanden i vort Samfund, de har adskillige Interesser til fælles. Det er saa meget mærkeligere, som det ikke forekommer mig, at Landmændene har nogen særlig Berettigelse til at fare haardt frem mod andre Erhvervsorganisationer. Landbruget er nemlig selv det mest gennemorganiserede og fortrastede Erhverv herhjemme; fra den ene Ende af Landet til den anden er det jo organiseret i Mejerier og Slagterier, i Foreninger og Organisationer, der virker fuldstændig solidarisk og binder deres Medlemmer paa mangfoldig Vis, ligesom Arbejderne er bundne af deres Organisationer.

Dette er Sandheden om Landbruget, og jeg maa tro, at dets Organisationer er lige saa strenge i deres Kontrol overfor Medlemmerne, som Arbejdernes er det. En Gaardmand, der leverer snavset Mælk eller kommer Vand i Mælken, ham farer man haardt frem imod, det er en daarlig Kollega, en daarlig Arbejder, han skal straffes. Ja, det er paa den selv samme Maade, Arbejderne optræder overfor en Skruebrækker, og det er ganske rimeligt, at vi bekriger Skruebrækkeren, ligesom Landbrugets Organisationer bekriger den Slags Folk, der er med til at fordærve deres eget Erhverv.

Der er jo ogsaa den Ting at sige om Landbrugets Organisationer, at de holder en fast Pris, de undersælger ikke hinanden. De har nu faaet det kanoniseret her i Landet, at den Pris, de sælger til i England, det skal være Verdensmarkedets Pris til Trods for, at der dog er en stor Verden udenom Storbritannien, og til Trods for, at det slet ikke er sikkert, at man kan faa det for Smør, Flæsk og Æg andre Steder i Verden, som man kan faa i London. Og den Pris skal vi betale herhjemme; selv den fattigste og mest uselt stillede Landarbejder, der nu i denne Vinter har haft en Løn af 1 Kr. à 1 Kr. 50 Ø., skal uden Barmhjertighed betale denne Verdensmarkedets Pris. Men naar man praktiserer en saadan Organisationstvang og et saadant Pristyranni, som Landbruget gør, hvorfor vender man sig saa saa